

I
68274

[Inhorn's book]

1879



Prečastifljivi naš Gospod Oče!



Mine dan, mine noč. — mine teden, mesec, leto za letom, mine množica lét. In takó je minula četertína stoletja, odkar ste naš duhovni oče ter fajmošter, še več — 30 let pa, odkar ste pri nas duhovsko pastirstvo začeli.

Marsikteri temni oblaki so šli ta čas nad Vašo častljivo glavo; pa tudi moramo reči, da ni bilo brez lepih in solnčnih dnevov, ki so lepo svetili nad Vami in vso duhovnijo. Pa molčimo danes o britkosti, skerbéh, boleznih ali tudi težavah, ki jih je morebiti Vaših podložnih premala poslušnost na Vaše lepo serce nakladala: vse bodi potopljeno v morje pozabljivosti, vse naj zakrije današnje priserčno veselje, ki napolnuje serca vse duhovnije, da ste med nami doživeli 25letnico, četert stoletja svojega preblagega pastirovanja kot župnik med nami.

Poglejte nazaj, kako lepi, če tudi polni skerbí so bili dnevi, ko so bile groblje kamenja po prostorih, kjer zdaj zala cerkev stoji. Kako mično in milo je bilo, ko se je temelj postavljaj, ko so se zlagoma stene visoko nakviško vzdigovale, ko je poslednjič stala kakor nebeška nevesta in so jo škofove roké posvetile! Ali kdo ni bil ginjen, ko je cerkev zlagoma oltar za oltarjem na novo dobila, ko jo je kinčal lepi novi križev pot, ko se je častljivo oglasil novi veliki zvon v zvoniku, ko so lepo vbrane nove orglje na koru prelepo zapele!

Ali čem pa popisovati, kako lepe in spodbudne opravila so se v prostorni novi cerkvi obhajale, kako so sloveči govorniki s krasne lece Božjo besedo oznanovali, koliko neomadežanih daritev je v ne veliko letih že vidila ta cerkev?

Častoljubni župnik Karmin Franec ob 25 letnici župni kovanje.

92 Karmin Franec

S. L. A. [1879]

V kako lepem spominu nam so dnevi sv. misijona in kako drag nam je križ, ki nas na njega in na storjene sklepe in obljube spominja! — Kako veseli smo vsako leto šmarnic, ki ste jih Vi nam pričeli! In kdo ni presunjen pri pretresljivih skrivnostih velikega tedna, ki se v tako velikanskem novem Božjem grobu obhajajo?

Zares, slép bi mógel biti, kdor bi ne spoznal, kako visoko je z vsimi timi in takimi napravami vsa naša duhovnija povzdignjena.

Ali je bilo pa Vaše blago prizadevanje ne mara manjši za naš notranji tempelj, za lepoto naših duš, naših sere? Je bilo morebiti manj resno Vaše delo za lép red po naših lišah, za nravno, čedno življenje, za spodobno odrejo otrók, za nedolžnost mladine, za neomadežanost odrašenih, tolažbo bolnikov, pripravljanje umirajočih za srečno prihodnje življenje? — O ne manjši je bilo to prizadevanje, ampak še večí in dostikrat sklenjeno z veliko večimi težavami, kakor za cerkev in njegovo lepoto; in če je kje premalo sadú, ni tega krivo Vaše premalo delo, ampak naše premajhno sodelovanje. Od malih otročičev do umirajočega starčka — vsi so vam pričé, da ste svoje dolžnosti vestno spolnovali. Upajmo pa tudi, da delo je sad rodilo, in kakor se cerkvene lepote zdaj vidijo očitno, tako se bode sad Vašega duhovnega dela še bolj očitno enkrat naznanil v večnosti. Bog je Vaše delo gotovo blagoslovil, in danes ta slovesni dan želimo in vošimo, da bi ga še nadalje in še obilniše blagroval in blagoslavljal. In ko za vse serčno, naj serčniši hvalo naznanjamo, prosimo goreče, da bi nam odpustili vse naše pomanjkljivosti; obljubimo pa še večí poslušnost, sprejemanje naukov in sodelovanje v prihodnje. Želimo in vošimo boljši zdravje, še prav dolgo in zadovoljno ter srečno življenje tukaj med nami, in enkrat za vse dela, za vse trude in skerbí — svitlo, najsvitléljši krono v nebesih.



V kakšno lepoto spominam nam se davi av. misijon in kako d'ag
nam je kriv, ki nas na njegov in na stoji in obliki spominat!
Lako voseh samo včasih, ki sta jih VI nam prišli! In kdo
ni presunjen pri preskrajšanih stvarnostih volitve, ki so v tako veli-
kanem novem Hohen grob obdobju?
Nare, stopi in padel bil, kdor ni ne spaval, kako vsako je z
vami tui in takti napravni v a naše duhovnjak postavljati.
Ali je bilo pa Vaše blago priznavanje ne nara manjši za naš no-
traji tempelj, za lepoto naših del, naših stvari? Je bilo morebiti manj
resno. Vaše delo za lep veli po naših delih, za mnoge, čudno življenje, za
spodobno obdobje, dake, za nedolžnost mladin, za pomanjšanost občinskih
tolajo belinkov, priznavanje naših del, va steno, pridobije življenje?
O ne manjši je bilo to priznavanje, ampak še več, in dostikrat skrajšano
z veliko večimi težavami, kdor, za doter, in njegovo lepoto, in če je kje
prezelo, egle, in toz, kdor, ampak naše priznavanje
sodelovanje. Od naših stvari, naše stvari — vsi so vam
pide, da ste svoje delo, in to, in to, in to, in to, in to, in to, in to, in to,
je sad roblja, in kakor se, in to, in to, in to, in to, in to, in to, in to,
sad Vašega duhovnjaka, in to, in to, in to, in to, in to, in to, in to, in to,
da bi ga še na taji in na obliki, in to, in to, in to, in to, in to, in to, in to,
srdno, naj serčniš, in to, in to, in to, in to, in to, in to, in to, in to,
pustili vse naše pomanjšanosti, občinski, in to, in to, in to, in to, in to, in to,
manje, in to, in to, in to, in to, in to, in to, in to, in to, in to, in to, in to,
še prav dake, in to, in to, in to, in to, in to, in to, in to, in to, in to, in to,
za vse delo, za vse trudo, in to, in to, in to, in to, in to, in to, in to, in to,



1913